

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 1 Januari 1900

N:r 14

INNEHÅLL: Kronprinsparet och dess söner (med 5 porträtt). På slaget. Skizz från Buda-Pest. Två bekanta engelsmän (med 2 porträtt). Från patentens århundrade (med 4 illustrationer). Fru doktorinnan. Ett ungdomsminne. Den nya gasklockan vid Värtan (med 1 illustration). En svensk affärsresa jorden rundt (med 3 illustrationer). Bilder från kriget (med 3 illustrationer). En storindustri och dess ledare (med 4 illustrationer). Guldörstens offer (Följetong, med 1 illustration, forts.) En svensk snöplog efter amerikansk modell (med 1 illustration). Veckans porträttgalleri (med 4 porträtt). Våra nyvalda riksdagsmän (med 3 porträtt). Till våra läsare.

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1899.

Kronprinsessan VICTORIA
Prins ERIK

Prins GUSTAF ADOLF

Kronprins GUSTAF
Prins VILHELM

PÅ SLAGET.

SKIZZ FRÅN BUDA-PEST.

Öfvers. för H. 8 D.

»Är du färdig, Lona?»

»Genast...

»Det vill säga om en timme...»

»Hvad menar du...?»

»Åh, jag menar bara — tills du hunnit först ta venstra handsken på högra hand och så den högra på venstra, tappa solfjädern, slita ur en handskknapp, se dig i nackspegeln och upptäcka ett veck i ryggen —».

»Du är odräglig, Robert!»

Den unga vackra baronessan Kacsi säger detta med sådant eftertryck, att hennes man, som väntar på henne i full gala, — herrskapet Kacsis har kommit in från sitt gods för att tillbringa ett par dagar i Buda-Pest — för ett ögonblick upphör att trumma på fåtöljkarmen.

»Hvad vill du egentligen?»

»Åh, läsa min tidning eller hvad som helst eftersom det dröjer så länge —»

»Jag är ju färdig.»

»Då kunna vi ju gå.»

»Genast — jag måste bara säga några ord till Mariska.» — »Mariska» — den väldresserade kammarjungfrun, som tjänat sig upp från bondlolla på Kacsis gods, håller en lysande kandelaber högt i vädret — »släck ljusen här i spegeln! Lägg ned den gröna klädningen, som jag först ämnade taga på mig, ordentligt tillbaka i kofferten och blusen också, som jag hade i förmiddags — men akta dig för att skrynkla ned den, som du gjorde sist med det bruna sidenlifvet — det finns ingenting afskyvärdare än sådana där hundöron på slagen —»

»Hm, hm.»

»Hvad är det, Robert?»

»Åh, ingenting — jag vill bara hämta mig en tidning.»

Den lilla frun stampar rasande i golfvet.

»Jag har sagt dig tusen gånger, att jag inte låter hetsa mig på det här viset. Du gör mig nervös — jag vet snart inte hvad jag gör. Du tänker aldrig på — du behöfver aldrig ha något att ställa i ordning.»

»Just för den skull vill jag ju ge dig tid till det.»

»Jag blir ond på dig, när du hånar så där! Låt oss gå, för Guds skull, låt oss gå!»

Släpet uppfångas i en handvändning och utan att mottaga sin likgiltigt leende mans arm rusar baronessan Kacsi ned för trapporna och stiger in i vagnen som länge stått färdig. Vägen tillryggalägges utan att någon säger ett ord. De fara till en soaré med dans i adelskasinot. Tillställningen är anordnad till ära för baron Muki F—j, som i dagar utnämns till öfverintendent vid operan.

När de komma fram till kasinot, anmärker baronessan kort:

»Märkvärdigt, inga vagnar!»

»Naturligtvis inte — vi äro ju de sista!»

Hon känner en obetyinglig lust att nypa honom i armen, men behärskar sig, ty man kommer redan emot dem under lifliga hälsningar. Man har en öfverraskning beredd för baronessan. Hennes bror Imre, hvars ädla sto dagen förut tagit *le grand prix* vid den stora löpningen, anlände för ett par timmar sedan till staden och for genast till soarén. Han hälsar hjärtligt på sin syster och

svåger och den lilla baronessan hänger sig med öfverdrifven ömhet vid hans arm.

Supén är mycket munter. Man hurrar för konsten och dess beskyddare, den nye öfverintendenten baron Muki. Några af de yngre magnat-sönerna anhålla om hans protektion bakom kulis-serna och gamle greve Sarmaji varnar honom allvarsamt och enträget för att värdslösa balletten.

Äfven baron Kacsi har en anhållan att framställa:

»Hör du, Muki», säger han med helt menlös min, »kunde du inte ställa om att våra teaterdirektörer en gång gäfve en serie af första akten?»

»Du menar enaktare?»

»Nej, jag menar första akten af hvarje stycke på repertoaren!»

»Ja, men hvarför det?»

»Jo, jag har ännu aldrig hunnit i sällskap med min fru i tid till första akten. Jag känner så att säga blott till brottstycken af pjeserna. Gör som jag föreslår, jag är öfvertygad om att du skulle förvärfva dig många äkta mäns tack.»

Alla skratta — äfven den lilla baronessan Kacsi, fast det klingar något nervöst. Man börjar redan göra uppbrott — man önskar baron och baronessan Kacsi och den lycklige kapplöpningssegraren, som följer med dem, hjärtlig god natt.

I vagnen ställer baronessan till en scen. Hon faller till och med i gråt.

»Det var verkligen taktlöst af dig, att så där inför hela världen göra dig löjlig på din hustrus bekostnad.»

»Göra mig löjlig — jag sade bara hvad som är sannt. För resten gläder det mig ofantligt att Imre kommit hit. Nu har du ju din bror och kan gå ut med honom. Jag stannar gärna hemma. Man spelar alltid en löjlig roll när man alltid kommer så sent.»

»Där hör du, Imre — sådan är han — en hjärtlös egoist och just därför att han alltid jägtar och skriker på mig, så blir jag aldrig färdig — bara därför.»

»Jag lofvar dig på mitt ord att jag inte skall göra det vidare.»

Förgäfves sökte Imre åstadkomma en försöning. Man kom hem i mycket upprörd sinnesstämning, som höll i sig hela följande dag.

Då slog baron Kacsi sig ostentativt mot teaterdags ned till ett schackparti med sin vän landshöfding Jaro, som äfven för tillfället vistades i hufvudstaden. Kacsis hade för aftonen tagit en loge på operan. Den lilla baronessan skall gå dit ensam med sin bror, som står och ser på schackspelet. Hon håller ännu på med sin toalet och hennes man gör sig ej det ringaste besvär att påminna henne om hur fort visaren skriker. Ändtligen ha syskonen farit sin väg. Herrarne fördjupa sig i schackspelet. Men baronen lägger dock märke till, att vagnen åter rullar in efter en mycket kort bortovaro.

»Hvad står på? Ni äro redan tillbaka!» ropar han när hans svåger Imre ensam stiger in i spelrummet.

Imre kastar sig skrattande ned i en fåtölj.

»Åh, Robert! Det var för komiskt — Lona är utom sig af raseri — föreställ dig — vi komma

TVÅ BEKANTA ENGELSMÄN

in i vår loge — Lona i all sin glans i sin nya toalett — alla kikare riktas mot oss — vi slå oss ned helt högtidligt och i samma ögonblick rullar ridån ner för sista gången. Föreställningen var slut — vi måste resa oss igen och gå! Du kan tänka dig hur roligt alla våra bekanta hade som observerade händelsen.»

Baron Kacsi säger ingenting. Men han ler belåtet i sitt skägg.

Han säger ingenting morgonen därpå heller, när han sitter ensam midt emot sin vackra fru vid frukostbordet. Han tittar blott förstulet på henne öfver tidningen, ehuru man kan märka på dem båda att de lida af att ej på flere dagar ha utbytt några smekningar.

»Robert...»

»Hvad vill du?»

»Jag vill be dig om någonting.»

»Hvad då?»

Han lägger undan tidningen.

»Jag ville be dig — gråla på mig och bråka, när jag skall bli färdig — vill du inte det, snälla Robert?»

Hon sätter sig i hans knä och nyper honom i örat.

»Men säg mig, min lilla hustru, kan du då aldrig vara färdig i tid numera?»

»Numera? Har jag någonsin varit det?»

»Ja, då — en gång minns jag att du passade på klockslaget — men bara en gång.»

»När då?»

»På vårt bröllop.»

TVÅ BEKANTA ENGELSMÄN.

Conan Doyle.

Arthur Sullivan.

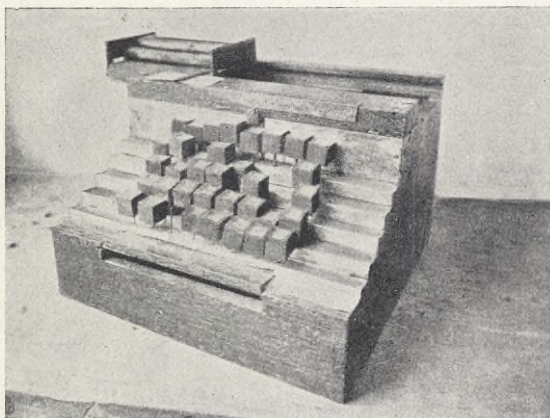
Den engelske novellförfattaren *Conan Doyle* är genom sina mycket lästa alster af en outtröttlig och hardt när outtömlig fantasi väl bekant äfven i Sverige. Conan Doyle är specialist på »detektivberättelsen», inom hvilken genre han torde vara öfverträffad. Den omtyckte författaren har utan tvifvel gjort sig ännu mera populär genom att anmäla sig som frivillig till kriget i Transvaal. Bland andra bemärkta frivilliga nämna

tidningarne f. ö. härtigen af Marlborough och parlamentsledamöterna lord Valentin och sir Elliot Lees.

Den kände engelske kompositören sir *Arthur Sullivan* har nyligen skaffat engelsmännen en ny »nationalmelodi», i det han satt musik till Rudyard Kiplings dikt *The absent-minded beggar*. Denna sjunges i dessa dagar öfver hela Storbritannien som nationalkrigssång. Både ord och melodi äro ock synnerligen ägnade att slå an på britiska sinnen.

FRÅN PATENTENS ÅRHUNDRADE.

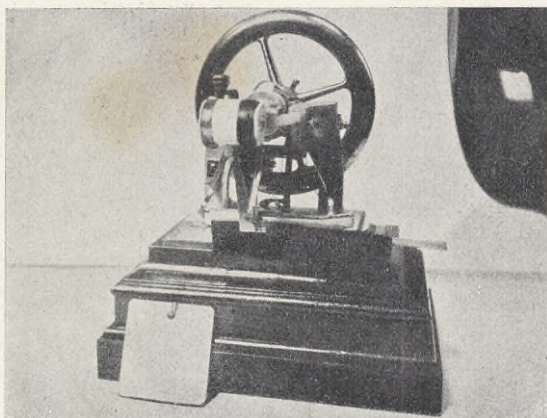
Det nittonde århundradet, ångans och elektricitetens, må väl med allra största skäl kallas de praktiska uppfinningarnes århundrade, patenternas sekel! Den största patentbyrå i världen är utan gensägelse Förenta staternas, hvilken modärna stat ju kan bland sina undersåtar räkna den stora majoriteten af uppfinnare. Bland de tusentals modeller af föremål, på hvilka man under årens lopp sökt patent och hvilka förvaras i amerikanska regeringens patentkontor i Washington, finnas helt naturligt en hel mängd saker af stort kulturhistoriskt intresse.

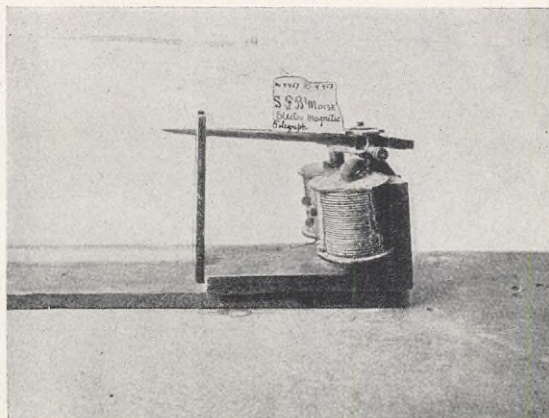
Den första skrifmaskinen.

Den första skrifmaskinen, det första tvättbrädet, den första symmaskinen, den första telegrafapparaten, den första telefonen, den första båg-lampan och den första glödlampan — alla dessa saker, som haft större eller mindre betydelse för nittonde århundradets kultur, finnas här samlade på ett ställe. Det är nästan otroligt att alla dessa föremål, hvilka för icke så många år sedan endast funnos till i uppfinnarens hjärna eller i den ofullständiga form, i hvilken de här synas, så hastigt blifvit oundgängliga för vår generation.

Mycket intressant är det att se hur många olika stadier de nämnda uppfinningarne fått genomgå, innan de kunde tillfredsställa de kraf man ställde på dem.

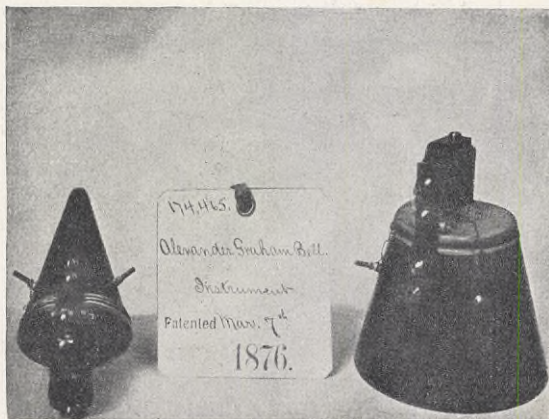
Den första symmaskinen.

Den första telegrafen.

I det groft tillskurna trästycke, på hvars ena trappstegformigt förfärdigade sida det sitter en rad af bokstafstangenter, känner man igen grundstommen till skrifmaskinen. Hur långt är det icke från denna tråkloss till de eleganta förnicklade apparater som nu pingla och knäppa i hvarje tidsenligt kontor.

Och symaskinen! Hur löjlig skola icke vår tids damer finna denna invecklade mekanik, som vid ringaste missöde kom nästan hjälplöst i olag! I de modärna symmaskinerna finnes så godt som intet maskineri — endast några axlar, koncentriskas skifvor och enkla hjul, som man nästan behöfver vara ett geni för att kunna förstöra.

Den första telefonen.

Uppfinnaren af principen för skrifmaskinen är mr R. T. P. Allen i Kentucky och han erhöi patent på densamma år 1876. Nu finnas, som bekant, en mängd skrifmaskiner, af olika typer fastän byggda på samma idé, i marknaden.

Det är allmänt känt, att telefonen i dess första skepnad framställdes af Alex. Graham Bell 1876 — precis tjugo år efter sedan professor Morse begärt patent på telegrafapparaten. »Telefon» är emellertid ett nybildadt ord, i det Bell ursprungligen endast kallade sin apparat för »en förbättring af telegrafien».

FRU DOKTORINNAN.

ETT UNGDOMSMINNE.

Ungdomsdrömmarnes gyllne tid är länge sedan förbi, men hur många episod minnes jag icke så klart i alla dess detaljer, som hade det hänt i går!

En namn går som en röd tråd genom mina första ungdomsår.

Annie hette hon.

Hon var liten, blond och blåögd. På mig, en lång mörk yngling, gjorde den nätta, näpna varelsen intryck redan första aftonen vi träffades på en danstillställning. Hvad man kallar »snarvacker» var hon egentligen inte, men hon såg så rar och hjälplös ut, när hon satt där blyg och stilla bland sina äldre kamrater, och hennes stora barnaögon förväntansfullt blickade mot en »kavaljer» samt fylldes med tårar när de flesta föredrogo en af hennes käckare väninnor. Jag, som var en verklig jätte, kände mig alltid dragen till det svaga och hjälpbehöfvande.

Allt oftare bjöd jag upp Annie och som en fjäder flög hon med mig genom salen.

Snart såg hon i mig sin korade riddare, och jag väfde en idealisk strålgans om min lilla blyga viol. När man är aderton år är fantasien ännu så liflig. Den unga framåttrusande anden ser ljus öfverallt — och särskildt strålar det kring den blomstrande ungmön.

Kort och godt »vi förlofvade oss hemligt», som *termus technicus* lyder, och sågo i den förening, som hägrade för våra unga sinnen, den högsta jordiska sällhet. Jag diskuterade med Annie på det allvarligaste mina planer för framtiden: »Jag skulle studera». Och hon lofvade mig evig trohet. Jag ser henne ännu stå framför mig en afton, när jag följt henne hem och hon, med halft af kölden halft af blygsamhet rodnande kinder, blickade upp till mig och sade:

»När du då kommer tillbaka som riktig doktor, då — då — blir jag då din hustru?

Men ju mera jag betänkte huru många år det ännu kunde dröja till dess, desto omöjligare föreföll det mig att öfverhufvud taget kunna lefva utan Annie så länge. Jag funderade hit och funderade dit. Till slut hittade jag på en utväg. En vacker dag yppade jag för min far, att jag beslutat att icke studera utan kasta mig in i ett yrke, där jag hade utsikt att snart kunna förtjäna mitt bröd.

Min far såg förvånad på mig och skakade på hufvudet.

»Men det är ju ingen brådska, min käre gosse! Gudskelof är jag i den ställning, att jag kan bekosta dina studieår. Det skall du vara tacksam för. Eller kanske du å din sida har någon särskild orsak till din besynnerliga önskan?»

»Jag tycker posten skulle vara treflig —»

Han afbröt mig:

»Sitta eller stå vid disken och sälja frimärken! Tro mig, det är ingenting för dig!»

»Eller kanske tullen», vågade jag ännu ett försök.

»Nej, min gosse, det blir ingenting af. Slå bara de tankarne ur hufvudet. Du med dina anlag passar icke att ha öfverordnade. Du studerar och blir din egen herre. Tro din far, som känner lifvet och vill ditt bästa.»

Därpå gaf han mig sin faderliga omfamning och jag kände, att intet skulle förmå honom att ändra åsikt. Hans skäl hade till och med till hälften öfvertygat mig att han hade rätt.

Jag tog sålunda ett smärtsamt afsked af Annie och for i väg till Upsala, för att börja studierna. Bref växlades och flögo på kärlekens vingar fram och tillbaka, att börja med hvarje dag, sedan allt mera sällan.

När ferierna kommo reste jag hem. Mina känslor för Annie, hvilka svalnat något i följd af alla de nya intrycken vid akademien, vaknade på nytt med en icke anad styrka.

Hon hade blifvit sjuutton år och var i mina ögon mera tilldragande än någonsin.

I brist på danstillställningar mötte vi nu hvarandra på den gamla stadsvallens ensliga promenader, där endast de löfrika, knotiga ekarne voro vittnen till de trohetseder vi svuro hvarandra. Hur våldsamt slog ej mitt hjärta, när jag fick se hennes blå klädning med den hvita garneringen och den röda parasollen skymta genom det gröna och de små fötterna brådskande trippa mig till mötes. Det syntes mig dag för dag all mera otänkbart att kunna länge vänta på min så innerligt åtrådda lycka.

Afskedets stund nalkades allt mera... Jag fattade då åter mitt första beslut att slå studierna ur hägen och välja ett yrke, som skulle sätta mig i stånd att snart hemföra Annie som min brud.

Utän ett yppa det ringaste härom till mitt hjärtas älskade, satte jag min plan i verket. Jag njöt ofantligt i mitt sinne öfver hennes glada öfverraskning när jag skulle meddela henne nyheten.

Min far var bekant med innehafvaren af den förnämsta bokhandeln i vår stad, och då jag särskildt kände mig dragen till allt, som hade något samband med bläck och papper, gick jag efter »moget öfvervägande» till bokhandlaren och delgaf honom min önskan att inträda i hans tjänst. Jag möttes naturligtvis af ett mycket förvånadt ansikte, men till slut lyckades jag öfvervinna hans betänkligheter och jag utverkade hvad jag velat. Leende öfver min bestämsamma brådska antog han mig genast till biträde och det stod mig fritt att redan följande morgon tillträda min nya plats.

Öfverlycklig tog jag farväl af min nya chef och skref till min älskade Annie ungefär följande:

»Älskade!

Var i morgon kväll som vanligt på vallen. Jag har ett mycket glädjande meddelande att göra dig, hvilket skall föra oss många år närmare vår lycka.»

Brevet slutade med några kärleksutgjutelser, hvilka en hvar kan tänka sig, som ännu minnes sin första kärlek.

Morgonen därpå skyndade jag med brådskande steg till min nya sysselsättning som bokhandelsbiträde. Det var rent förvånande huru lätt jag satte mig in i yrket. Chefen var till och med förtjust.

Aftonen kom och med den — Annie.

Blossande röd och med nyfiket glänsande ögon infann hon sig på slaget. Hennes blotta ansikte, som sken af glad förväntan, gjorde mig öfverlycklig. Hvad skulle hon då icke säga, när hon fick höra hvilket stort offer jag bringat henne, sedan vi senast träffats. Jag brann af otålighet att hon skulle, rörd och glad, falla mig om halsen, och sade genast, utan någon inledning:

»Annie, min älskade, vet du hvad jag har gjort? Sedan i dag på morgonen är jag anställd i Moll-

grens stora bokhandel. Jag studerar ej längre utan stannar här hos dig, och i stället för att vänta i åratals gifta vi oss så snart som möjligt, Nå, hvad säger du om det?»

Rörd och glad blickade jag in i hennes ögon, stolt i medvetandet att bringa den älskade ett offer, om vars storlek jag då visst ej hade någon riktig föreställning. Men förgäfvets väntade jag på de öfverväldigande utbrott af tacksamhet, som min fantasi målat ut.

Annie rynkade på näsan. Helt lakoniskt kom det i en allt annat än tacksam ton:

»Och doktorn, hur går det med den?»

Jag stod stum. På den frågan kunde jag ej ge något svar. En skärande, uppriktig smärta genomför mig, den första krossade illusionen — därpå var hvarje känsla död. Annie hade för mig

förlorat den hemlighetsfulla dragningskraften. Jag såg blott en ung dam, som ville bli »fru doktorinnan».

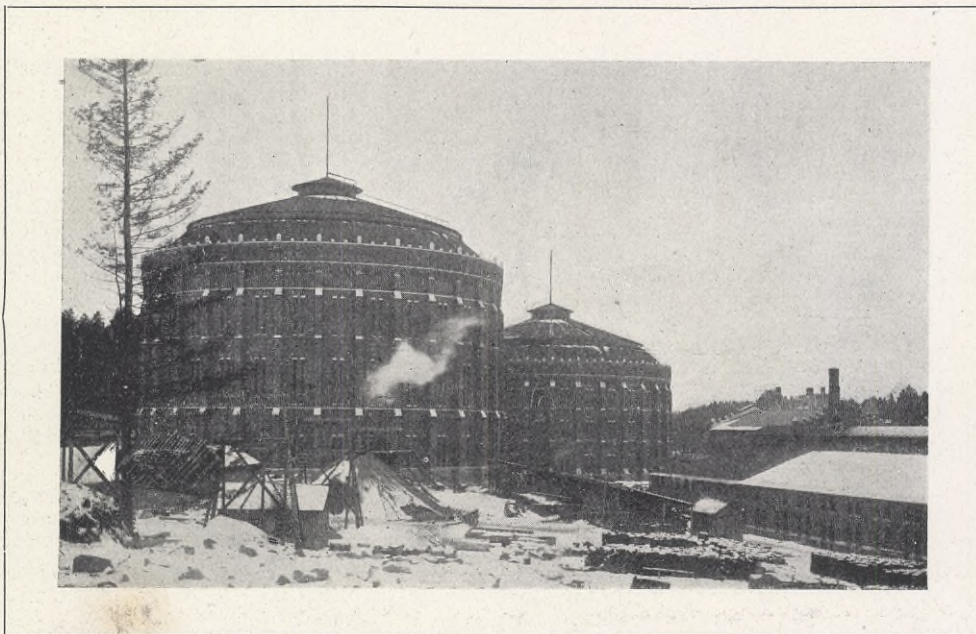
Jag sade ett kyligt farväl till henne, till henne och min första ungdomsdröm och gick sakta tillbaka till staden den väg, på hvilken jag så ofta otåligt skyndat att möta Annie.

Med en skakning på hufvudet gaf min chef mig morgonen därpå mitt begärda afsked och till och med före feriernas slut reste jag åter som glad student tillbaka till Upsala.

Jag har sedan ofta återsett Annie. Men förtrollningen var och blef bruten. Hon väckte hos mig ingenting annat än hägkomsten af min korta lärotid som — bokhandelsbiträde.

Violet.

DEN NYA GASKLOCKAN VID VÄRTAN.

Elektriciteten har icke gjort lysgasen öfverflödig. Denna står sig ännu i konkurrensen med olika moderna belysningsätt. I de stora städerna spelar gasen nu äfven en stor roll i köket, där man för ingenting i världen skulle vilja undvara den bekväma gasspisen.

Efter två och ett halft års arbete har i da-

garne den nya stora gasklockan vid Värtan strax utanför hufvudstaden afsynats och afprovats. Det är den största anslutningsklocka i Skandinavien, ja, troligen i hela världen. Den rymmer ej mindre mindre än 65,000 kubikmeter gas och kostar inalles 900,000 kr. Vattenfyllningen af klockkaret tog hela fem dagar i anspråk.

EN SVENSK AFFÄRSRESA JORDEN RUNDT.

II.

Vi fortsätta i dag med bilderna från Japan, hvilket kejsardöme som bekant består af en rad öar, större och mindre, en del ytterst fruktbara, en del nakna och obebodda, inalles ej mindre än omkring 3,800 stycken. I sin helhet har Japan utseendet af en vidsträckt bergmassas toppar, hvilka skjuta upp ur hafvet. Den tvärbranta form som utmärker kusterna bär tydligt vittne om våldsamma naturrubbingar, hvilka splittrat en gammal kontinent. Öarne äro ständigt utsatta för de rasande vågorna, hvilka enligt folktron en dag skola uppsluka dem. Alla de större öarne äro genomdragna af vulkaniska bärgskedjor. Det mest bekanta bärget är Fujisan, af européer kalladt Fusi-ama. Det är nära fyratusen meter högt och evig snö täcker dess topp. Fusijama är i japanernas ögon ett heligt berg och hit vallfärda hvarje år tusentals pilgrimer i sina gråa botgöraredräkter. Äfven detta bärg är vulkaniskt. Dess sista stora utbrott inträffade 1707.

Andra vulkaniska bärg äro emellertid ännu i verksamhet. Vulkaniska utbrott, fruktansvärda jordskalf, cykloner (taifuner) och öfversvämningar äro Japans plågoris. Årligen omkomma vid sådana tilldragelser tusentals människor. I intet land på jorden inträffa så många våldsamma naturkatastrofer som i Japan.

Jordskalfven äro förfärliga. År 1880 inträffade en fasansfull jordbäfning i

Tokio, en af de största i Japan. Senast år 1894 var landet utsatt för ett våldsamt naturfenomen af denna art. Det är från detta jordskalf vyerna å nästa sida äro återgifna. De äro tillräckligt talande, dessa bilder af förödelsens styggelse.

Japan är icke blott utsatt för hafvet påträngande invärkan, utan äfven för häftiga flodöfversvämningar. För dessa har man till stor del sig själf att skylla. Det bärgiga landet var fordom rikt skogsbevuxet, men har blifvit hänsynslöst sköfladt utan att någon återplanteringskyldighet blifvit ålagd veder-

JAPAN: Bärget Fusijama, från byn Kamado.

börande — förrän det blef försent. Den nu rådande skogsbristen visar sig bl. a. i nedgången af Japans tändsticksfabrikation. När skyfallen strömma ned öfver de efter »baggbölandet» nakna bergsslutningarne, som ej längre äro skyddade af skogen, sköljes sanden i väldiga mängder ned i floderna, som då naturligtvis stiga öfver sina bräddar. Fördämningarne brista och vattnet ödelägger stora sträckor. Järnvägstrafiken blir af sådana orsaker ofta inställd i flera veckor å rad, i det

järnvägarne på grund af de höga flodbäddarne måste gå genom tunnlar under floderna.

Skyfallen kunna ha högst egendomliga verkningar. Så berättar hr Gadelius t. ex. att det stora hotellet i Osaka — en komplex lika vidlyftig som våra främsta svenska hotell — efter en dylik öfversköljning visade sig vara byggdt af alla slags lådbräder, som öfversmetats med ler. När detta nu spolats bort kunde man på väggarne läsa »Pears Soap», »Colmans Mustard» o. d. En obe-

JAPAN: Byn Wakamori i Ozaki efter jordbävningen 1894.

räknad gratisannonsering för de världsberömda firmorna! Naturligtvis är detta hotell mycket bofälligt. I resanderummen riskerar man att bli formligen genomdränkt af rägnuscharne, som sila genom de forna lådbrädderna.

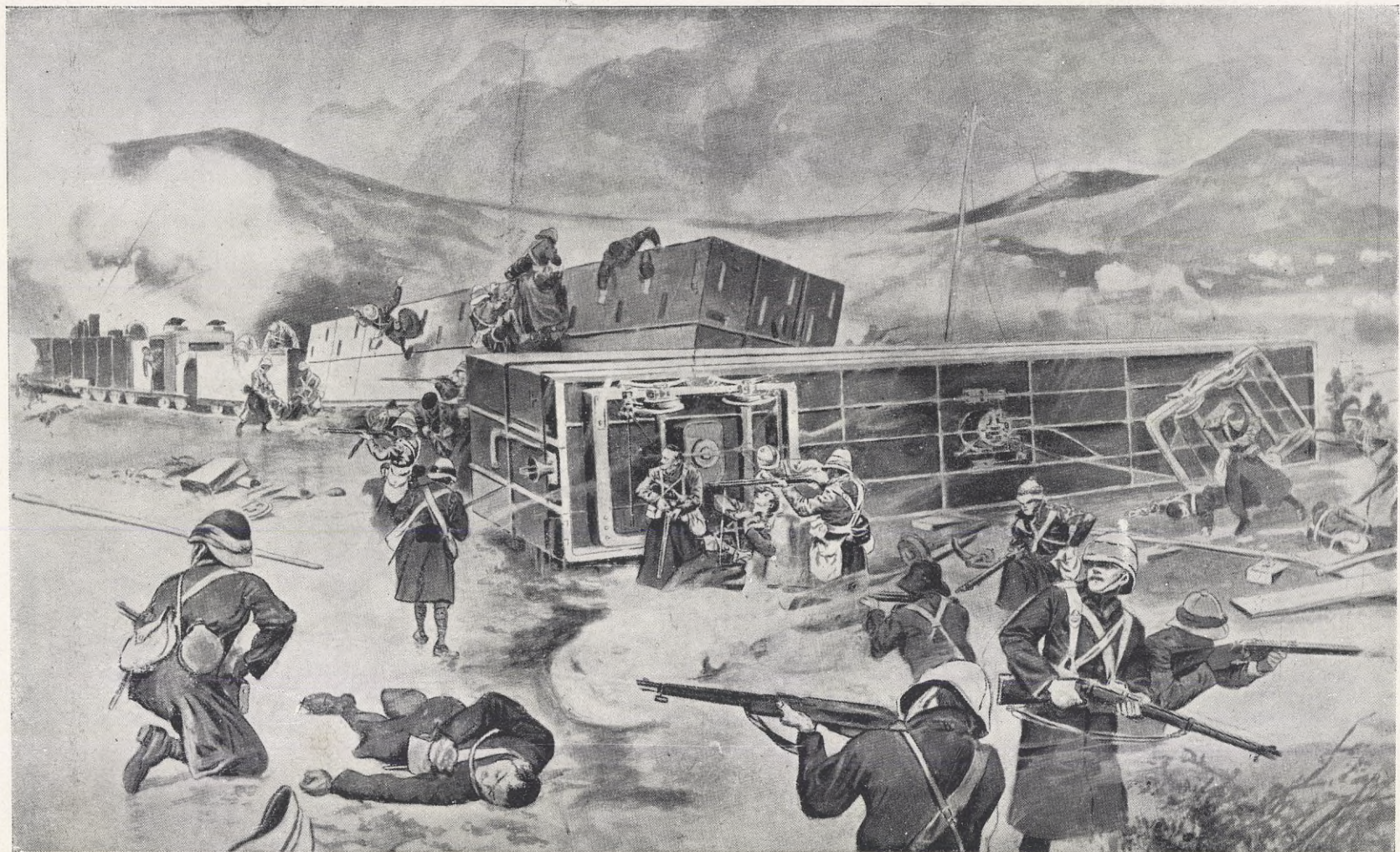
Tidsenliga hotell saknas emellertid ingalunda i Japan. Staden Kioto, hvilken för öfrigt i alla afseenden är en mycket angenäm plats, kan vara stolt öfver flere moderna hotell, i hvilka inredning och upppassning är så europeiskt kontinental som man i detta yttersta österns örike kan begära.

De vidstående bilderna från den stora jordbävningen ge läsaren en föreställning om dessa katastrofers våldsamt. De remnor som uppstå i jorden äro stora nog att uppsluka massor af människor och förstöra egendom till många millioners värde. Så länge örikets många vulkaner ännu glöda i sitt inre, tvingas japaneserna att gå med tanken på denna kvalfulla bräddöd för ögonen. (Forts.)

JAPAN: Fabriksbyggnaderna i Atsuta efter jordbävningen.

BILDER FRÅN KRIGET.

Boernas anfall på pansartåget vid Chieveley.

Generallöjtnant lord Methuen.

»Tag mig med! Pappa».
(Efter en fotografi af en afskedsscen mellan en skotsk högländare och hans lilla dotter)

BILDER FRÅN KRIGET.

Det blef en dyster julhelg för mångt engelskt hem. I stället för segerbulletiner brakte telegrafan kort före den stora helgens inbrott jobsposter om nya motgångar och nederlag för engelsmännen, om stor manspillan och massor af blesslerade. Enligt hvad vi veta när detta skrives, är det konstateradt att de brittiska förlusterna i sin helhet uppgå till 7,630 officerare och soldater dödade, sårade och saknade. Af dessa ha likväl blott 5,777 anmälts af sina respektive regementen. Regementslistorna visa, att 728 officerare och soldater hafva fallit i striden eller dött af sina sår, 2,784 man hafva saknats eller tillfångatagits.

Den förste öfverbefälhafvaren för de engelska trupperna i Afrika, sir *Henry Redvers Buller*, hade rykte om sig att vara en duglig härförare, men han har icke uppfyllt de förhoppningar, man sätte till honom. Det skulle ha varit hans uppgift, att efter expeditionskårens utskeppning låta dem operera i en enda riktning och på en afgörande punkt. I England var man af den åsikten, att denna afgörande trakt var Natal, emedan motståndarens hufvudstyrka stod där. Men general Buller var af en annan åsigt. I stället för att göra sin fulla kraft gällande på en punkt, delade han sina stridskrafter i tre olika riktningar och eftersträfvade tre olika mål. Han ville undsätta Kimberley och skickade *lord Methuen* dit med 10,000 man, han ville kväfva de hotande afrikander-upproren i Caplandet och rensa kolonien från boerna, och han anförtrorde denna

uppgift åt generalerna French och Gatacre. Slutligen ville han undsätta Ladysmith och uppbröt själf dit i spetsen för 15,000 man. Följden af denna splittring var, att Methuen blef slagen vid Maggersfontein, Gatacre vid Stormberg och Buller själf vid Colenso.

Den nye öfverbefälhafvaren, *lord Roberts of Kandahar*, står nu i sitt 67:de lefnadsår. Han har redan kämpat i det indiska upproret, därefter 1868 i kriget mot kejsar Theodor af Abbyssinien och år 1878 i det afghanska kriget, där han eröfrade Kabul. Han är kommandör af Bathorden och Indiens stjärna.

I de lyckönskningar, som i den engelska prässen ägnas den nye öfverbefälhafvaren, blanda sig hjärtliga sympatibetygelser, ty just i det ögonblick, då Sydafrikas öde lades i hans hand, erhöill han underrättelsen om, att hans ende son, löjtnant vid *King Royal Rifles*, stupat i slaget vid Tugela.

Sirdaren, *lord Kitchener*, lord Roberts' närmasse man, är 49 år gammal och bekant för den duglighet, som han ådagalagt under operationerna vid Nilen. År 1892 fick han befälet öfver de egyptiska trupperna mot khalifens tappra emir Osman Digma. Kort därefter utnämdes han till Sirdar och ledde i denna egenskap de långvariga operationerna uppför Nilen. Efter Omdurmans bekanta intagande utnämndes han till *lord of Chartum and Aspoll* och erhöill en dotation af parlamentet.

EN STORINDUSTRI OCH DESS LEDARE.

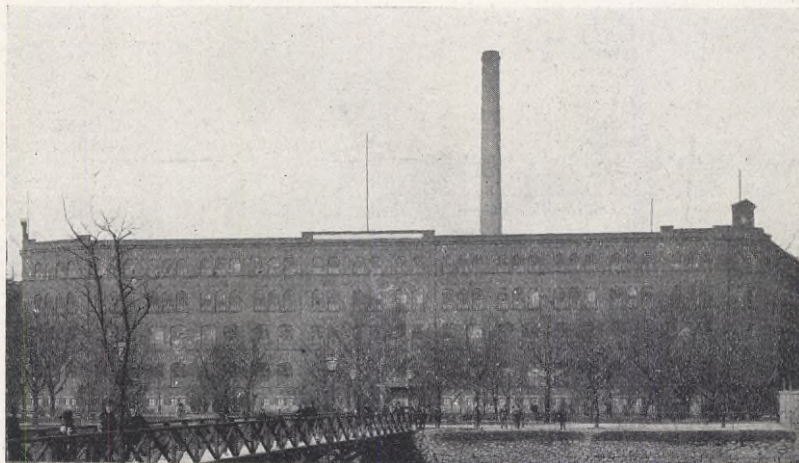
För några dagar sedan firades i Malmö en storartad fäst, som *Malmö yllefabriks aktiebolagsstyrelse* lätit anordna för bolagets talrika arbetspersonal närmast med anledning af den stora fabriksbyggnadens slutliga fullbordan. Denna fäst, hvarvid fabriakens mångårige ledare direktör *Aug. Schmitz*, lik-

hus, skilda från hvarandra genom gator och omgifna af planteringar. Dessa arbetarebostäder ha uppförts af bolaget och uthyras till arbetarefamiljerna på särdeles förmånliga villkor. Hvarje hus innehåller två bostadslägenheter. I »Flickhemmet» få ogifta arbeterskor en god och billig bostad. Bolaget har äfven lätit inrätta ett ångkök som serverar god och billig mat. »Staden» är äfven försedd med vattenledning. — De båda fabriksverken sysselsätta omkring 1500 arbetare.

Den nyssnämnda fästen var helt visst i lika hög grad föranledd däraf att omkring 25 år förflutit se-

Dir. Aug. Schmitz som vid den förutgående middagen för styrelsen och några särskildt inbjudna, blef föremål för lifliga hyllningar, har gifvit oss anledning att i största korthet samt med tillhjälp af vidstående bilder söka gifva »HVAR 8 DAGS» läsare en föreställning om denna i sitt slag Sveriges främsta industriella anläggnings utveckling och nuvarande ståndpunkt.

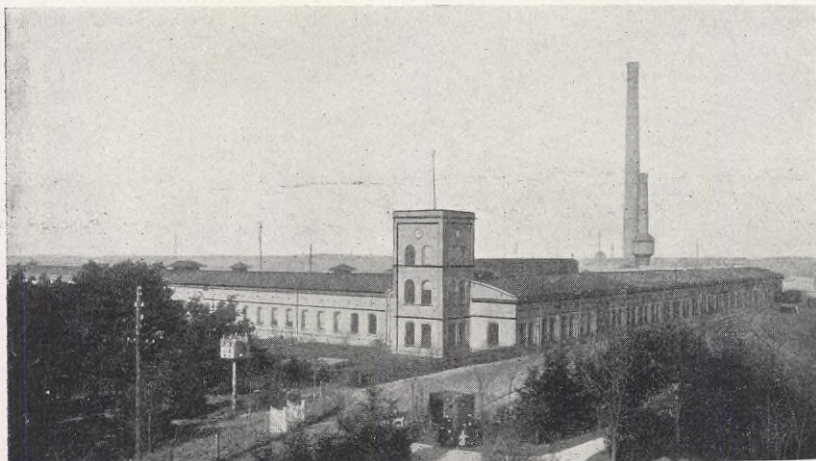
Malmö yllefabrik grundlades 1866 af grefve Sten Lewenhaupt. Ar 1888 blef emellertid fabriksbyggnaden fullständigt

Malmö yllefabrik, Malmö.

dan direktör *Aug. Schmitz* inträdde som ledare af fabriakens verksamhet.

Det är en oomtvistad sak att fabriken endast genom hans storskicklighet, energi och framsynthet blifvit hvad den nu är. Hr Schmitz är född 1851, och var således vid sitt tillträde af det kräfvande chefskapet endast 23 år gammal, en omständighet som på ett slående sätt bevisar hans ovanliga förmåga i detta afseende.

Malmö yllefabriks filial, Furulund.

ödelagd af en eldsvåda. Den återuppbyggdes likväl redan samma år, ehuru efter en vida större och mera storslagen måttstock och samtidigt uppfördes äfven en filial af fabriken vid den ej långt från Malmö belägna stationsplatsen *Furulund*.

Den sista af våra bilder visar »arbetarestaden» vid Furulund. »Staden» utgöres af en mängd små

Arbetarebostäder vid Furulund.

GULDTÖRSTENS OFFER

af S. H. MERRIMAN.

Öfversättning för Hvar 8 Dag.

I hvarje nummer lämnas ett kort sammandrag af följetongens innehåll allt ifrån dess början.

I första kapitlet omtalas professor von Holzens i Haag besök hos en döende, af hvilken han köper för tusen gulden ett dyrbart recept. När den sjuke dragit sin sista suck, stoppar professorn pängarne tillbaka i sin plånbok. I andra kapitlet sammanträffa den från Indien som segrande hjälte återvändande major White och en gammal bekant till honom, Tony Cornish, en modärn man ur societeten. De följas åt till den senares onkel, lord Ferriby, där de finna husets unga dotter, miss Joan, strängt upptagen med arbete för ett välgörenhetsföretag till fromma för manufakturistbiträden. Miss Joan omtalar lordens senaste välgörenhetsprojekt, en stor internationell affär med mål att lindra malgamitarbetarnes svåra lott. Vid en »at home», hos Ferribys framlägger lorden i tredje kapitlet sin plan. Som medlemmar af direktionen antagas med acclamation lorden, Tony Cornish, major White, upphofsmannen till projektet mr Percy Roden och professor von Holzen.

I fjärde kapitlet gör en enka mrs Vansittart i det gamla diplomathotellet »Vieux Doelen» i Haag bekantskap med mr Percy Roden, för hvars projekt hon visar sig lifligt intresserad. Detsamma går ut på att samla alla malgamitarbetare och bygga en fabrik åt dem, i afsikt att förse hela världen med malgamit, ett för papperstillverkningen oundgängligt ämne. Fabriken skall förläggas till dynerna i Holland.

Femte kapitlet beskriver malgamitarbetarnes ankomst dit med Cornish som vägvisare. Cornish sammanträffar här med Roden och båda företaga en inspektion af fabriken och bostäderna. De förevisa inrättningen för en mängd inbjudna tidsningsmän, hvarpå Cornish följer med hem till Roden, där de mottagas af dennes syster.

I sjunde kapitlet läses en interiör af malgamitkontoret i London, där Cornish och lorden sköta »affärerna». Där afhållas äfven små soiréer, vid hvilka en ung mr Rupert Dalkyn och en enkefru, mrs Courteville, voro bland de mera aktiva gästerna.

Efter ett sammanträffande mellan miss Roden och mrs Vansittart i dennas hem följer en scen från malgamitkolonien. Roden och Holzen äro närvarande vid en malgamitarbetares dödsbädd.

I nionde kapitlet mötas hos mrs Vansittart miss Roden samt hrr Cornish, Roden och von Holzen. Därpå vidtager ett direktionssammanträde för malgamitbolaget, med lord Ferriby som ordförande.

(Forts från n:o 13).

»Ja», svarade Holzen lugnt, »naturligtvis har en hel del dödsfall inträffat, men ej så många, som jag befارade. De flesta af männen buro, som mr Cornish bäst vet, redan dödens stämpel, när de kommo till Haag.»

»Ja, de sågo visst rysliga ut», medgaf Tony.

»Jag tror vi hellre sysselsätta oss med de — de levande», sade lord Ferriby och bläddrade i papperen, som lågo framför honom, med en viss förebräelse i uppsyn. Han fann det tydligen mindre passande af White att ösa kallt vatten öfver hans vackra hvitmening. Ty lord Ferribys barmhärtighet var af det slag, som hoppas allting och sluter ögonen för fakta, som äro mindre glädjande.

»Jag har här framför mig en redogörelse för resultatet af dessa tre månaders arbete.»

Han visade på papperen så nedlåtande, att man tydligen såg, att om han varit affärsman i stället för lord, skulle han hafva förstått dem vid första blicken. En kort tystnad uppstod, medan han med gillande min vände de tätskrifna arken.

»Ja, mina herrar», sade han, liksom om han under dessa ögonblick varit i stånd att granskande genomgå sifferkolumnerna och funnit dem korrekta — resultatet har varit högst tillfredsställande. Vi hafva tillverkat en malgamit, som blifvit väl mottagen af pappersfabrikanterna. Än mera, vi hafva kunnat leverera den till gängbart pris, utan någon nämnvärd förlust. Vi utvidga vår fabrik, och den dag torde ej vara så långt aflägsen, då vi i alla händelser kunna hoppas, att den skall bära sig själf.»

Lord Ferriby satte sig upp och drog ned sin väst — ett säkert tecken till att källan för hans flödande vältalighet för ögonblicket var utsinad.

Med stor sinnesnärvaro kastade Tony Cornish in en fråga, som endast Roden kunde besvara, och sedan man granskat några statistiska uppgifter, upplöstes sammanträdet. Det hade hela tiden tydligt framgått, att Roden var den ende affärsmannen af alla. I allt som rörde siffror eller statistik visade sig de andra alldeles okunniga. Lord Ferriby hade i sin tidiga ungdom blifvit ledd af en driftig moder, som i sinom tid bortgifte honom med en

driftig hustru. Tony Cornish's affärskänedom inskränkte sig till ett och annat finansiellt fiasko gent emot skräddarräkningar, som gingo öfver hans resurser. Major White hade som subaltern blifvit skickad till det inre af Spanien för att upphandla mulässnor å drottningens och regeringens vägnar. Där råkade han i delo med en köpman, som han slog till marken, hvarpå han återvände till Gibraltar, stämplad som dålig affärsman och obetänksam, och därvid hade hans kommersiella försök stannat. Holzen var endast vetenskapsman, ett faktum om hvilket han upprepade gånger försäkrade sina kolleger.

Om uppriktighet är bevis på vänskap, då äro kvinnor för visso i stånd till högre flykt än män. En lifslång vänskap mellan kvinnor betyder vanligen, att de hafva grälat i skolan och sedan bibehållit ett privilegium att ömsesidigt tala rent ut. Om Jones, som var Tomkins' marskalk, en gång längre fram i tiden gör en segeltur med Tomkins, äro dessa båda syndare fullkomligt i stånd att njuta af stundens nöje utan att ur det förlutnas aska söka raka fram orsaken till, att Tomkins tvärt emot sin väns råd envisades att göra sig till narr för flickan Robinson, under det Jones hela tiden stod bredvid med ringen i västfickan. Men om vänskap existerade emellan fruarne Jones och Tomkins, skulle deras konversation vanligen börja så: »Jag sade dig alltid, Maria, när vi voro flickor i världen», eller: »Ja, ser du du, Jane, du ville aldrig höra på mig, när vi gingo i skolan tillsammans.» Mannens vänskap är tydligen byggd på medvetandet om försonande drag i vännens karakter. En kvinnas käraste vännina är den, hvars fel tål den noggrannaste undersökning.

Det var utan tvifvel på dessa små olikheter i temperament, som gjorde, att Joan Ferriby på tio minuter fick veta mera om Haag och Percy Roden och Otto von Holzen och framför allt om mrs Vansittart, än Tony Cornish kunde hafva funderat ut efter en månads studium. De första fem af dessa dyrbara minuter använde hon till att kyssa Dorothy Roden och beundra hennes hatt samt att med förlaste öfvertygelse förklara henne vara »så rar».

Därpå frågade Joan, hvarför Dorothy slutat upp att skriva, och Dorothy bevisade, att det var Joan, som var den brefskyldiga, och därpå slogs en bro öfver de förflutna åren, och de voro än en gång vänner.

»Du ämnar verkligen påstå», yttrade Joan, då de tillsammans passerade genom gatan Korte Voorhout mot kanalen och skogen, »att du ej har något intresse för malagamitsaken?»

»Ja, det gör jag», svarade Dorothy. »Jag är trött på att höra den nämnas.»

»Men du har också alltid varit — hur skall jag säga — tämligen ytlig, eller hur?»

»Jag tog kanske inte läxorna lika allvarligt som du, om du menar det», medgaf Dorothy.

Och Joan, som kommit öfver till Holland i djupaste känsla af filantropi och lika allvarligt som drottning Margareta, då hon begaf sig till det heliga landet, gick vidare under tystnad. Träden började just spricka ut, och hela luften doftade vår. Det var en helt annan atmosfär än Londons, mera lugnande och renare samt helt visst hälsosammare och mera tankeväckande. Och barmhärtigheten måste framför alla andra dygder utövas utan allför mycken eftertanke. Den, som låter för mycket förståndet leda sin frikostighet, kommer att sluta med att gifva ingenting.

»I alla fall», sade Joan, »är det storartadt af mr Roden, att arbeta så allvarligt för saken och gå upp i den, såsom han gör.»

»Ja — a.»

Joan vände sig hastigt mot sin följeslagarinna och såg på henne. Men det var ej så lätt att tyda Dorothy Rodens ansiktsuttryck, isynnerhet som hon mötte den frågande blicken med ett obesväradt leende.

»Jag känner till så många af Percys planer», förklarade hon, »att du ej får vänta att finna mig alltför entusiastisk i fråga om denna.»

»Men denna måste lyckas, huru det än gått med de andra», utropade Joan. »Det är en så god sak. Man kan ej föresätta sig ett högre mål än att hjälpa sådana stackars människor, som ej kunna hjälpa sig själfva, Dorothy. Och det hela är så utmärkt väl organiseradt. Mr Johnson, arbetarrörelsens förste man, du vet — han med slokhatt som aldrig begagnar krage — säger, att det ej kunde vara bättre organiseradt, om det vore en sträjk. Och en biskop — en präktig gubbe, med ben som på ett biljardbord — sade, att det påminde honom om de första kristnes *esprit de corps*, eller något dylikt. Därför om din bror tror, att det hela kommer att misslyckas, så bedrager han sig», sade hon förtroendefullt. »För öfrigt», tillade hon i bestämd ton, »har han Tony, som kan hjälpa honom, som du vet.»

»Ja visst», sade Dorothy och såg rakt framför sig, »han har ju mr Cornish.»

»Och Tony?», fortfor Joan ifrigt, »lyckas alltid. Det är någonting hos honom — jag vet icke hvad.»

Dorothy erinrade sig, att mrs Vansittart yttrat något liknande om Tony Cornish. Hon hade sagt, att han ägde förmågan att kunna hålla på sina kort och endast spela ut dem i rätta ögonblicket. Det är kanske hemligheten af framgång i lifvet, att kunna hålla på sina kort — och aldrig spela ut dem, om rätta ögonblicket icke skulle komma, utan vara nöjd med medvetandet att hafva kunnat göra ett fint spel, om det varit värdt mödan.

»Det fins folk», sade Joan allvarsamt, »som tro, att om de lyckas försäkra sig om Tony till en utfärd, så blir det vackert väder.»

»Och vet han om det själf?» frågade Dorothy kort.

»Tony?» skrattade Joan. »Naturligtvis inte. Han tänker aldrig på något sådant.»

ELFTE KAPITLET.

»En klok man förstär halfkväden visa.»

Portiern i hotellet på Toornoifeld njöt af sin morgoncigarrett, då hans medfödda höflighet tvang honom att gå ur vägen för en af hotellets gäster.

»Ah!» sade han. Herrn ämnar sig ut på en promenad så tidigt?

»Ja», svarade Cornish i munter ton, »jag skall ut på en promenad så tidigt.»

»Herrn har väl druckit kaffe?» frågade portiern. »Det är inte hälsosamt att gå nära kanalerna på fastande mage.»

Cornish stannade ett ögonblick och lugnade mannen. Många människor hafva en lycklig förmåga att kunna skaffa sig en hel del upplysningar om saker och ting utan att göra en enda fråga, då däremot andra — isynnerhet fruntimmer — som fråga mycket, blott få osanningar till svar. Tony Cornish hade ett vänligt och gladt sätt, som gjorde folk meddelsamma. Han var också lika snabb i uppfattningen som en kvinna.

Klockorna slogo 7, när han gick tvärs öfver Toornoifeld. Den stora platsen var nästan folktom. Park Straat var nästan öde, då Cornish raskt promenerade ned för densamma i riktning mot Willems Park och Scheveningen. Några gatsopare skötte makligt sitt arbete, några mjölkkärror åkte från dörr till dörr, men husen lågo tillbommade och tysta.

Cornish gick på högra sidan om gatan, hvarför mrs Vansittart lätt fick se honom från sitt sängkammarfönster, då han passerade Oranje Straat.

»Aha», sade hon och ringde på sin kammarjungfru samt förklarade, att hon fått en plötslig önskan att taga en promenad denna vackra morgon.

Tony Cornish gick ned för den breda, trädplanterade Oude Weg, medan mrs Vansittart i sakta mak följde honom i en af sidoalléerna, hvilken låg högre än vägen, och tillät henne att behålla engelsmannen inom synhåll. När han kom i sikte af den breda väg, som delar Scheveningskogen midt itu och som för från de östra till de västra dynerna — med ett ord från malgamitverken till kyrkogården — slog han sig ned på en bänk, som var undagömd af träden. Och mrs Vansittart satte sig på ett annat lika väl doldt säte, hundra alnar närmare staden.

De sutto där en god stund till stor nyfikenhet för fiskarena, som med sin vara passerade vägen fram från Scheveningen till Haag. Men plötsligt tycktes Tony Cornish få syn på något på vägen nedåt sjön, hvilket intresserade honom. Mrs Vansittart reste sig och gick ned i middelalléen, från hvilken man hade en bättre utsikt. Hvad som ådragit sig Cornish's uppmärksamhet var ett liktåg, fattigt, eländigt och dystert, hvilket sakta åkte framåt på vägen, som vinkelrät skär Oude Weg.

Det var en ovanlig begrafning — —

Det var en ovanlig begrafning — tre likvagnar och en sorgvagn. De döde voro sålunda nästan lika många till antalet som de medföljande begrafningsgästerna. Från fönstret på den gamla vagnen tittade ett par ansikten fram, blossande röda af dryckjöm och denna upphetsade och egendomliga stämning, som åtföljer en begrafning, hvilken går öfver ens tillgångar så att vagnen hyres på kredit. Bakom dessa ansikten syntes andra. Det tycktes inalles vara sex män i vagnen.

Processionen var ej vidare upplifvande att åse, och Cornish blef helt allvarlig, medan han såg den

fara förbi. Då den försvunnit, reste han sig och promenerade långsamt tillbaka mot Haag. Innan han kommit långt, befann han sig emellertid ansikte mot ansikte med mrs Vansittart, som reste sig upp från sin bänk, då han kom närmare.

»Nå, *mon ami*», sade hon med ett kort skratt, »har ni haft en angenäm promenad?»

»Den fick åtminstone ett angenämt slut», sade han och mötte hennes blick med sitt orubbliga leende.

»Antagligen», sade hon, då de nu gingo bredvid hvarandra, »har ni roat er med att utforska och undersöka våra — sidovägar. Men kom ihåg, min käre Tony, att jag bor i Haag och kan hafva reda på åtskilligt, som kunde vara af nytta för er att veta. Det står nog till ert förfogande, när ni en gång behöfver det.»

Hon såg på honom med sina oförskräckta svarta ögon och skrattade. En stark man känner sig vanligen stolt öfver sin styrka. Samma känsla af triumf erfor nu mrs Vansittart öfver sin egen fyndighet.

Cornish hade blifvit bekant med mrs Vansittart, då denna var en ung, nygift kvinna, hvilken i husmoderlig värdighet bemötte de yngre med nedlåtande välvilja. Hon hade i dessa dagar gifvit Cornish många goda råd, hvilka han vördnadsfullt lyssnat till. Ödet hade nu sammanfört dem och detta under nästan de enda förhållanden, som kunna tillåta vänskap mellan en man och en kvinna.

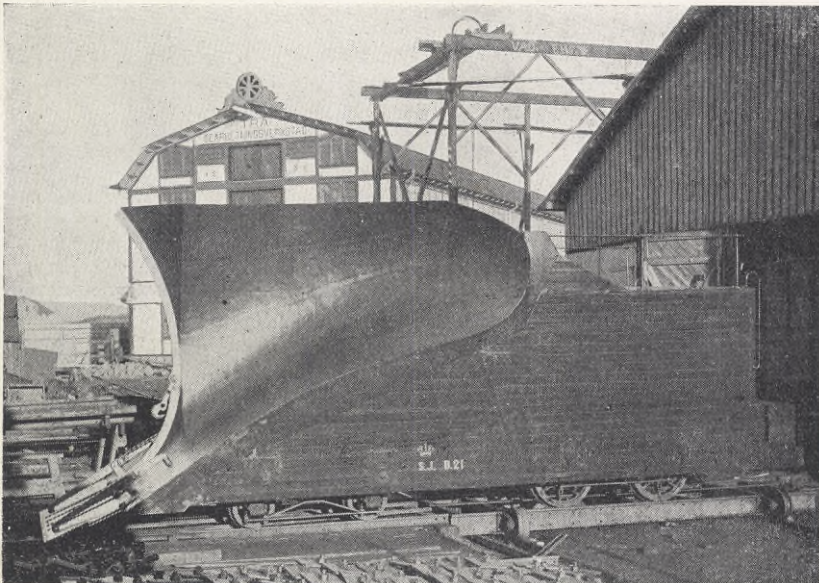
(Forts.)

EN SVENSK SNÖPLOG EFTER AMERIKANSK MODELL.

Vid Göteborgs mekaniska verkstad i Göteborg har nyligen för svenska statsbanornas räkning konstruerats en ny snöplog af amerikansk

modell. Den nya plogen, hvilken afsändts till Bollnäs för att under vintern skotta af de norrländska järnvägsspären, är ett vackert stycke arbete och ett fint prof på svensk industri.

Snöplogen är byggd på en stomme af grova ekbjälkar på tvenne 4-hjuliga bogies. Själva plogfjolen utgöres af tätt liggande stålspant, klädda med 7 mm. tjock stålplåt. Den jättestora snöskottarens dimensioner äro: höjd 9,350 mm., bredd 3,100 mm., längd 9,350 mm. Den väger 14,500 kg. och kommer troligen, belastad med snö, att behöfva skjutas af dubbla lokomotiv, då den emellertid ock skall vara i stånd att rödja väg genom de väldiga drifvor, som bruka hopa sig uppe i Norrland.

En svensk snöplog efter amerikansk modell.

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

Under denna rubrik kommer HVAR 8 DAG att bringa fotografier af personer, hvilkas drag af en eller annan anledning äro af aktuell intresse. Vi äro tacksamma för våra ärade läsares medverkan till fyllande af denna afdelning och ersätta med största nöje eventuella kostnader.

Professor J. L. Borelius.

Till innehafvare af den professur i kirurgi vid Lunds universitet, hvilken genom professor C. J. Asks frånfälle blef vakant, utnämndes den 15 december lasarettsläkaren i Karlskrona med. dr Jacques Ludvig Borelius. Denna utnämning kom icke oväntadt, ehuru professor Borelius hade medsökande som hos k. m:t besvärat sig öfver B:s utnämmande.

Professor Borelius, som är född 1859, utnämndes 1891 till lasarettsläkare i Karlskrona. Hans gedigna kunskaper och erkända skicklighet göra honom väl värdig den vunna platsen bland medicine professorerna i Lund, vid hvilket universitet han före sin utnämning till lasarettsläkare i Karlskrona verkade omkring ett år som docent. — Inom Karlskrona samhälle kommer prof. B. att länge lefva i tacksamt minne ej blott för sin läkareskicklighet utan ock för sin älskvärda och sympatiska personlighet.

Kontraktsprosten Olof Larsson.

Den 16 sistlidne december fyllde kontraktsprosten och kyrkoherden i Leksberg i Skara stift, Olof Larsson, 73 år och den 18 i samma månad kunde den vördade församlingsherden fira sitt guldbrällöpp med kyrkan. Han prästvigdes nämligen den 18 december 1849.

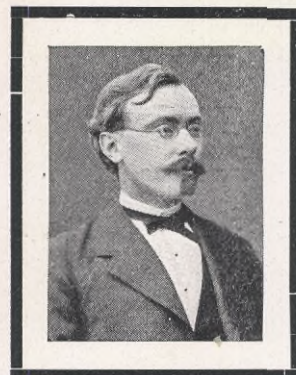
Prosten Larsson är född 1826, blef student i Upsala 1846, prästvigd 1849, var prebende vicepastor 1861—69, t. f. regementspastor 1861, 63 och 68 samt utnämndes till kyrkoherde i Leksberg 1868. Kontraktsprost är han sedan 1898.

Den afhållne själasörjaren fick på sina hedersdagar mottaga hjärtliga bevis på tillgifvenhet och aktning. För högtidlighållande af guldbrällöppsdagen hade hos honom samlats landshöfding Sjöcrona, kontraktets samtliga präster och många församlingsmedlemmar. En mängd lyckönskningar anlände under dagens lopp, däribland från stiftets biskop.

C. V. S. Aurivillius. †

I München afled i medio af december docenten Carl Vilhelm Samuel Aurivillius på hemresa från Sundaöarne, där han uppehållit sig för zoologisk forskning. A. var född den 31 augusti 1854.

Han promoverades 1883 till filosofie doktor, efter att förut ha kallats till docent i zoologi vid Upsala universitet.

Med docenten Aurivillius bortgick en af våra mest lofvande yngre vetenskapsmän samt en af de främste kännarne af vår hafsfauna. Han har idkat en mycket flitig och omfattande vetenskaplig verksamhet samt offentliggjort en stor mängd afhandlingar på svenska, tyska och franska.

V. S. Rosendahl. †

I förra månaden afled i Filipstad distriktsveterinären i Fernebo härad Victor Samuel Rosendahl i en ålder af 75 år. — Rosendahl var född i Karlskrona och ägnade sig först åt apotekareyrket. Efter genomgången elevkurs i fädernestaden aflade han i Stockholm farmacie studiosiexamen 1846. Därför ingick R. vid veterinärinstitutet, hvarifrån han utexaminerades 1850. Han antogs först som veterinär i Filipstads distrikt och utnämndes 1869 till distriktsveterinär i Fernebo härad. — Den hädangångne åldringen kvarlämnar minnet af en duglig och aktad medborgare, en hedersman af gamla stammen.

VÅRA NYVALDA RIKSDAGSMÄN. VII.

ANDRA KAMMAREN.

Lektor Arvid Kempe
Nyvald för Vesterås.

Arrendator Fr. Pettersson, Fjärsta
Nyvald för Jönåkers härad, Södermanland.

Nämndeman J. E. Ericsson
Nyvald för Norunda och Örbyhus härad.

TILL VÅRA LÄSARE.

HVAR 8 DAGS Täflan N:o 2 för Amatörfotografer

äger rum i januari 1900. De därför afsedda fotografierna skola vara prisenämnden tillhanda **senast den 15 januari**, hvarvid följande föreskrifter på det noggrannaste måste iakttagas:

FOTOGRAFI till andra täflingen skall vara af amatör taget och utgöra porträtt af en eller flere personer.

TÄFLANDE AMATÖR får icke insända fler än högst **tvēnne** fotografier till samma täflan, då han i annat fall uteslutes ur täflingen.

FÖRSEGLADT KONVOLUT med nedan angifven adress skall omsluta för täflan afsedd fotografi. Å fotografi fästes kupong, försedd med därå önskade uppgifter. Dylika kuponger ha medföljt ett föregående nummer.

OM till täflan insänd fotografi är af insändaren icke endast tagen utan äfven **framkallad, tonad och kopierad**, skall detta **särskildt** angifvas, i annat fall tillgodoräknas icke vid prisbedömandet ett sådant förhållande.

TILL TÄFLAN INSÄND FOTOGRAFI förblir **HVAR 8 DAGS** egendom med förbehållen reproduktionsrätt.

PRISBEDÖMANDET sker liksom vid första täflingen af en **prisenämnd** och torde resultatet tillkännagifvas inom januari månads utgång.

PRISERNA komma att utgöra:

I	pris	Kronor	25.—
II	»	»	15.—
III	»	»	10.—

äfvensom *Hedersomnämmande*.

DIPLOM tilldelas samtliga pristagare.

ADRESS för såväl för täflan afsedda fotografier som för meddelanden rörande densamma är

HVAR 8 DAGS PRISNÄMND FÖR

AMATÖRFOTOGRAFER

LILLA TORGET 2, GÖTEBORG.

FLERE NYA ÖFVERRASKNINGAR ha vi för nästa år i beredskap för **HVAR 8 DAGS** exempelöst stora läsekrets. Vi ha äfven vidtagit anordningar för att möjliggöra tidningens tryckning i så stor upplaga, att mängden af ingående ordres kan ofördröjligen effektueras.

PRENUMERATION bör ske fortast möjligt: på posten, i bokhandeln, i tidnings- eller cigarraffär. **Pris 5 kr. pr helt år. Pr. kvartal 1: 25. Lösnummer 10 öre.**